

BYL TÍM NEJNEBEZPEČNĚJŠÍM
MUŽEM V OLYMPU...

JISKŘIVÝ IDOL

„NAPROSTO
SENZAČNÍ.“

Publishers Weekly

KATEE
ROBERT

JISKŘIVÝ
IDOL

NEON GODS

Copyright © 2022 by Katee Robert

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2023

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3676-8 (pdf)

JISKŘIVÝ
IDOL
KATEE ROBERT

přeložila Šárka Králíková

Pro Jenny. Je mi potěšením sdílet s tebou id.

Olymp

I

PSYCHÉ

Další den a další večírek, kterému se zoufale chci vyhnout.

Snažím se nespírat v ruce nechutně sladký drink, zatímco procházím po obvodu místnosti. Dokud zůstanu v pohybu, moje matka se na mě nezaměří. Jeden by řekl, že po událostech posledních několika měsíců ve svých ambicích na nějakou dobu poleví, ale Démétér je velice zarputilá. Už úspěšně provdala jednu svou dceru – ano, připisuje si zásluhy za svatbu Persefony a Háda – a nyní upřela svůj zrak na mne.

Já bych si raději uřízla vlastní nohu, než abych se provdala za někoho z přítomných. Všichni do jednoho jsou v úzkém kontaktu s Třináctkou, která vládne Olympu: s Diem, Poseidonem, Démétér, Athénou, Aréem, Héfaistem, Dionýsem, Hermé, Artemidou, Apollónem nebo Afroditou. Chybí mezi nimi pouze Hádés a Héra – Hádés, protože ten vlastní dědičný titul, a dokonce ani Zeus ho k účasti na těchto akcích nemůže přinutit, a Héra, protože současný Zeus není ženatý, a tím pádem je titul Héry neobsazený.

Nezůstane však prázdný dlouho.

Je to velká místnost, přesto mi připadá pozoruhodně klaustrofobní. Dokonce ani obrovská okna s výhledem na Olymp nemohou zmírnit žár tolika přítomných lidí. Láká mě odejít ven a chvíli mrznout, jen abych se nadýchala

čerstvého vzduchu, jenže pak bych se ocitla v pasti, kdyby si se mnou někdo chtěl povídat. V hlavním sále můžu aspoň zůstat neustále v pohybu.

Dnešní večírek *oficiálně* není o hledání nevěsty, Afrodita přesto neustále provádí jednoho člověka za druhým před novým Diem, který si hová na trůnu po svém zesnulém otci. Ten trůn je velký, zlatý a nevkusný. Otcovi možná slušel, ale synovi ani v nejmenším. Ne, že bych ho chtěla soudit, ale tento muž postrádá charisma, kterým poslední Zeus oplýval. Pokud nebude opatrný, piraně z Olympu ho sežerou zaživa.

„Die,“ zatrylkuje Afrodita. Prošla před trůnem už tolikrát, že jsem si mohla dobře prohlédnout její zářivě červené šaty, které obepínají její štíhlou postavu a kontrastují s její bledou pletí a světlými vlasy. Tentokrát za sebou táhne mladíka s tmavými vlasy. Na první pohled ho nepoznávám, což znamená, že je to její kamarád, vzdálený příbuzný nebo se mu dostalo pochybné cti stát se jedním z Afroditinyých schovanců. Zářivě se na Dia usměje, když se prodere davem. „Prostě *musíš* poznat Ganymeda.“

„Psyché.“

Téměř nadskočím, když se za mnou objeví moje matka. Potřebuji zmobilizovat veškeré své sebeovládání, abych si na tvář nalepila neutrální úsměv. „Ahoj, matko.“

„Vyhýbáš se mi.“

„Samozřejmě, že ne.“ Rozhodně se jí ale vyhýbám. „Jen jsem si šla pro pití.“ Na důkaz svých slov pozvednu skleničku s drinkem.

Matka přimhouří oči. Na rozdíl od Afrodity, která je patrně odhodlaná držet se každého posledního záchvěvu mládí, se moje matka rozhodla stárnout se ctí. Vypadá přesně na svých padesát let, vlasy má však stále tmavé a je bezchybně oblečená. Ona se odívá do moci stejně, jako se někteří lidé ověnčují šperky. Když lidé na Démétér

pohlédnou, okamžitě se uvolní, neboť z ní vyzářuje příslib, že se o všechno postará.

Právě díky tomu si vysloužila svůj titul.

Když přišel čas, abych si já sama vypilovala svou veřejnou osobnost, inspirovala jsem se u ní, přestože jsem svou image pojala jinak. Osobní zkušenost mne naučila, že je lepší splynout s davem, než se postavit před lidi a namalovat si na čelo terč.

„Psyché.“ Matka mě chytí za paži a nasměruje mne k Diovu trůnu. „Musím tě představit Diovi.“

„Už jsem ho potkala.“ Vlastně hned několikrát. Představili nás už před deseti lety, když matka převzala titul Démétér. Od té doby se účastníme těch stejných večírků. Ještě před několika měsíci to byl stále Perseus a dědic titulu *Zeus*. Pokud to mohu posoudit, není ani zdaleka takový predátor jako jeho otec, ale to neznamená, že jím není vůbec. Vyrostl v tom blyštivém hnízdě zmijí, kterému se říká horní město.

Nepřežil by tu tak dlouho, kdyby v sobě neměl aspoň špetku zrůdnosti.

Matka mne chytí pevněji a tišším hlasem řekne: „Tak ho poznáš ještě jednou. Pořádně. Dnes večer.“

Zahlédneme, jak se Zeus letmo podívá na Ganymeda. „Nezdá se, že by se dnes chtěl s někým seznamovat.“

„To je tím, že ještě nepotkal *tebe*.“

Odfrknu si. Nemůžu si pomoci. Zním své silné stránky. Nejsem ošklivá, ale nejsem taková omračující krasavice jako moje sestry. Má skutečná síla tkví v mém mozku a já velice pochybuji, že by právě tohle Zeus ocenil.

A to nemluvě o tom, že nemám zájem stát se Hérrou.

Na druhou stranu, na tom, co chci *já*, přece nezáleží. Matka má důmyslně promyšlené plány a já jsem nejlepší kandidátkou mezi jejími zbylými svobodnými dcerami. Navzdory svému duševnímu ošívání musím uznat, že mne

mohl postihnout horší osud než stát se jednou ze Třináctky. Kdybych se stala Hérrou, jediné nebezpečí by mi hrozilo od samotného Dia. A *tento* Zeus nemá pověst muže, který ubližuje svým partnerkám.

Když mě matka proplete davem až k tomu kýčovitému trůnu a muži, jenž na něm sedí, podaří se mi vykouzlit úsměv. Jsme pouhých několik stop za Afroditou a Gany-medem, když nás Zeus zahlédne. Neusměje se, ale v modrých očích se mu zableskne zájem. Mávne rukou na Afroditu: „To stačí.“

Chyba.

Afrodita se otočí k nám. Pohledem přelétne přese mne, okamžitě mne zavrhne a pak se obrátí k mé matce, své rivalce. Ovšem takové označení je až příliš obyčejné pro to, jak hlubokou zášť k sobě chovají.

„Démétér, drahoušku, *vím*, že *tuhle* dceru nepovažuješ za možnou kandidátku na nevěstu.“ Afrodita si mě významně změří pohledem. „Bez urážky, Psyché, ale stěží jsi vhodný typ na příští Héru. Jednoduše se k tomu... nehodíš. Určitě víš, jak to myslím.“ Její úsměv je nechutně sladký, ale nijak nezmiňuje jedovatost jejích slov. „Kdybys chtěla, pošlu ti svou příručku zdravého životního stylu, kterou doporučuju všem mladým lidem, kteří se snaží najít své životní partnery.“

Páni, dokonce se to ani nesnaží podat nijak kulantně. Báječné.

Nedostanu příležitost odpovědět, protože mě moje matka chytí pevněji a široce se na tu ženu usměje. „Afrodito, *drahoušku*, už jsi tady dost dlouho na to, abys pochopila narážku. Zeus tě poslal pryč.“ Předkloní se a ztiší hlas: „Já vím, jak odmítnutí bolí, ale je důležité umět držet hlavu vztyčenou. Možná bys mohla zkusit najít novou partnerku pro Área. Třeba se ti bude dařit víc, když nebudeš mířit tak vysoko.“

Vzhledem k tomu, že Áreovi musí být přes osmdesát a už je jednou nohou téměř v podsvětí, není divu, že Afroditě šlehají z očí blesky. „Vlastně...“

„O čem to mluvíte?“

Tu otázku položila vysoká tmavovlasá běloška, která mezi Afroditou a Démétér vkročila s tak vysokým sebevědomím, jakého je schopný pouze jeden z členů rodiny Kasiosových. Eris Kasiosová, dcera posledního Dia a sestra toho současného. Trochu se motá, jako by toho příliš mnoho vypila, ale inteligence odrážející se v jejích tmavých očích alkoholem nijak zakalená není. Takže to jen předstírá.

Afrodita i má matka se napřímí a já jasně vnímám ten okamžik, kdy se obě rozhodnou, že je v jejich zájmu chovat se zdvořile. Afrodita se usměje. „Erido, dnes večer jsi opět nesmírně okouzlující.“

Říká pravdu. Eris je jako vždy oblečená v černém – má dlouhé šaty s výstřihem do věčka, který jí sahá téměř až k pupíku, a s rozparkem, jenž jí při každém kroku odhalí celou nohu. Tmavé vlasy jí ve vlnách, které vypadají naprosto přirozeně, splývají po zádech, což jen dokazuje, kolik času jejich úpravě věnovala.

Eris se na ni zazubí. Tenké rudé rty se jí zvlní takovým způsobem, až se mi zjeví chloupky na zátylku. „Afrodito. Jako vždy je mi nesmírným potěšením.“ Obrátí se ke mně a přitom nakloní skleničku, až se zelená tekutina, která voní jako lékořice, vylije ven a postříká Afrodityny rudé šaty i matčiny zelené. Obě ženy poplašeně vykřiknou a uskočí.

„Jejda.“ Eris si přitiskne ruku na hrudník a s dokonalé vážným výrazem prohlásí: „U všech bohů, moc mě to mrzí. Zřejmě jsem toho moc vypila.“ Trochu se zakymácí a moje matka skočí dopředu, chytí ji za loket a málem narazí do Afrodity, která se pokouší udělat to samé.

Nikdo nechce, aby se Diova sestra uprostřed večírku skácela a ztropila scénu, protože by ho mohla zesměšnit a ukončit tak dnešní oslavu.

Obě se snaží udržet ji na nohou, takže ani jedna nepostřehne, že se na mě Eris podívá a... mrkne. Když na ni jen zírám, bradou mě pobídne, abych utekla, dokud můžu.

Co to jako mělo být?

Nezůstanu tam, abych se jí na to zeptala. Ne, když Afrodita už teď míří ty ostré šípy, kterým říká slova, matčiny směrem, a když se Démétér odhodlává k boji. Jakmile se do sebe ty dvě pustí, vydrží si vyměňovat ostré poznámky celé hodiny.

Pohlédnu na Dia, ale ten odvrátí oči a tiše mluví s Athénou. No dobrá. Jestli mě mu chce matka představit, dnes večer se to zřejmě nestane.

Nebo možná jen hledám dobrý důvod k útěku.

O matku si nedělám sebemenší starosti. S Afroditou se dokáže vypořádat. Dělá to už léta. „Omluvte mě,“ zamumlám. „Musím jít na dámy.“ Nikdo si mě ani nevšimne, což je upřímně řečeno naprosto perfektní.

Už mířím ke dveřím a proplétám se záplavou smokingu a luxusních rób ve všech barvách duhy. Diamanty a klenoty nedocenitelné hodnoty se lesknou v záři světél rozmístěných po celém sále a já bych přísahala, že mne za chůze sledují oči z portrétů zavěšených na stěnách. Ještě před měsícem jich bylo pouze jedenáct – a jeden rám byl prázdný a připravený pro další Héru – na každém byl jeden člen Třináctky. Jako by někdo potřeboval připomenout, kdo vládne tomuto městu.

Dnes večer je jich tu konečně všech třináct.

Připojili k nim Háda, jehož temný obraz vyvažuje světlejší tóny zbylých dvanácti. Mračí se na celou místnost, stejně jako na všechny přítomné, když se rozhodne ukázat se tu osobně. Přála bych si, aby tu dnes večer byl, i kdyby

jen proto, že by s sebou vzal i Persefonu. Tyhle večírky byly mnohem snesitelnější, když byla se mnou. Když je teď pryč a po Hádově boku vládne dolnímu městu, je to v Dodonské věži extrémně úmorné.

A bylo by to mnohem horší, kdybych byla Hérou.

Nechám tu myšlenku plavat. Nemá smysl se strachovat, dokud nebudu vědět, jaké jsou matčiny plány a jak dalece jim bude nakloněn Zeus. Koutkem oka zahlédnu Hermé, Dionýsa a Helenu Kasiosovou, kteří se sešli u barového stolu. Oni nemají co ztratit. Mezi mocenskými hrami a pečlivě skrytými hrozbami se pohybují tak přirozeně jako žraloci ve vodě.

Já to dokážu předstírat – nebo spíš, celkem se mi daří to předstírat –, ale nikdy to pro mne nebude tak nenucené jako pro tento typ lidí.

Aniž bych zpomalila, rozrazím dveře a vyjdu na tišší chodbu. Je po pracovní době a jsme na vrcholku věže, takže je opuštěná. Skvělé. Pospíchám kolem rovnoměrně rozmístěných dveří, které lemují závěsy dlouhé od stropu až k podlaze. Ty dveře mě děsí, obzvláště v noci. Nikdy se nedokážu zbavit pocitu, že se za nimi někdo skrývá a čeká, až budu procházet kolem. Přinutím se dívat přímo před sebe, přestože za sebou uslyším tiché zašustění, což probudí mé instinkty, které mne nabádají, abych utekla. Víím, že tam nikdo není. To se jen mé vlastní kroky rozléhají chodbou, a tak mám dojem, jako by mne někdo sledoval.

A sama sobě neuteču.

Neuteču žádnému nebezpečí, které na mne číhá v hlavním sále.

Na toaletách nespěchám, zapřu se rukama o umyvadlo a zhluboka dýchám. Studená voda na obličeji by mi byla příjemná, ale nemohla bych si tu pořádně opravit make-up, a kdybych vyšla ven s jediným vlasem na špatném místě, okamžitě by kolem mě začali kroužit predátoři. Pokud se

stanu Hérou, kritizující hlasy budou ještě hlasitější. Nebudu jim moci uniknout. Už teď pro ně nejsem dost... nebo spíš, jsem *příliš*. Příliš tichá, příliš tlustá. Příliš obyčejná.

„Přestaň.“ Když to slovo vyslovím nahlas, na okamžik mě to uklidní.

Ty urážky nejsou to, čemu věřím. Usilovně jsem pracovala na tom, abych si z nich nic nedělala. Jen když jsem tady a pod nos mi strkají to, co považují za dokonalost Olympu, ozývá se mi v hlavě ten jedovatý hlas z puberty.

Pět pomalých nádechů. A ještě pomalejších výdechů.

Po pátém výdechu se cítím o něco víc sama sebou. Povzednu hlavu, ale nepodívám se na svůj odraz. Zrcadla tady neříkají pravdu, i kdyby ty lži byly jen v mojí vlastní hlavě. Je lepší se jim úplně vyhýbat. Poslední nádech a jsem připravená opustit relativní bezpečí toalety a vrátit se do sálu.

Moje matka a Afrodita se snad už přestaly handrkovat, nebo se odešly hašteřit do nějakého rohu, takže se budu moct na večírek vrátit, aniž by mě do té své hádky znovu zatáhly. Bohužel se na chodbě nemůžu skrývat až do chvíle, kdy bude čas odejít. Odmítám Afroditě jakýmkoli způsobem naznačit, že se mě svými slovy jakkoliv dotkla.

Po pouhých dvou krocích si ale uvědomím, že nejsem sama.

Chodbou ke mně klopýtá nějaký muž. Přichází od východu. Nakrátko přemýšlím, že ho budu ignorovat a zamířím zpět na večírek, ale pak by mi šel v patách. A to ani nemluvě o tom, že jsme tu jen my dva, a tak bych nemohla předstírat, že jsem si ho nevšimla. Nevypadá moc dobře. Dokonce ani na slabém světle. Možná je opilý. Asi absolvoval nějaký předvečírek, který zašel příliš daleko.

V duchu si povzdechnu, nasadím si svou veřejnou masku, malinko se na něj usměju a zamávám. „Přijel jste pozdě?“

„Něco takového.“

A do prdele. Ten hlas znám. Vždy dělám vše pro to, abych se muži, kterému patří, velkým obloukem vyhnula.

Eros. Afroditin syn. Afroditin *vymahač*.

Obezřetně sleduju, jak se ke mně blíží a vystupuje ze stínu. Je stejně krásný jako jeho matka. Vysoký a blond, ale on má vlasy kudrnaté. Kdyby lemovaly jakoukoli jinou tvář, vypadaly by roztomile. Jeho rysy jsou však tak mužné, že nikdy nepůsobí natolik neškodně, aby se dal označit za roztomilého. Je vysoký a má svalnaté tělo. Dokonce ani ve svém drahém obleku nemůže zakrýt, jak široká má ramena a jak svalnaté jsou jeho paže. Ten muž je jako dělaný pro násilí, ale jeho tvář by dokázala rozplakat i sochu.

Zahlédnu skvrnu na jeho bílé košili a přimhouřím oči. „To je krev?“

Eros sklopí oči a tiše zakleje. „Myslel jsem, že jsem ji všechnu smyl.“

Tohle prohlášení nemá smysl rozebírat. Musím odsud co nejrychleji vypadnout. Až na to... „Kulháš.“ Klopýtá, skutečně, ale není to proto, že by byl opilý. Na to mluvil příliš zřetelně.

„Nekulhám,“ odpoví ledabyle. Nedělá mu problém lhát. Nepopíratelně kulhá a na košili má jednoznačně krev. Ví, co to znamená. Zřejmě sem přišel hned poté, co Afroditiny jménem odvedl nějakou špinavou práci. To poslední, co chci udělat, je vetřít se mezi *tyhle* dva lidi.

Přesto však zaváhám. „Je to tvoje krev?“

Eros se zastaví vedle mě a v jeho modrých očích není ani stopy po emocích. „Je to krev poslední krásné holky, která se moc vyptávala.“

2

PSYCHÉ

Eros Ambrosia si myslí, že jsem krásná.

Tuhle zbytečnou, ztřeštěnou myšlenku okamžitě zaženu. „Budu předstírat, že to je vtip.“ Přestože vím, že to tak není. V Olympu není nic tak nebezpečné jako být krásnou dívkou, které se podaří Afroditu rozzuřit natolik, že za ní pošle svého syna.

Obzvláště pokud je tou krásnou dívkou někdo, kdo by mohl zmařit Afroditiny plány vybrat příští Héru.

„Ne, vtip to opravdu není.“

Nepoznám, jestli Eros mluví vážně, nebo ne, ale bude lepší být opatrná. Očividně si nechce povídat a trávit v jeho přítomnosti víc času, než je nezbytně nutné, je příšerný nápad. Otevřu ústa, abych pronesla nějakou výmluvu a mohla se skrýt na toaletách, dokud neodejde, ale nic takového z nich nevyjde. „Jestli tam dovnitř půjdeš zraněný, někdo by se mohl rozhodnout tě dorazit. Ty a tvá matka máte v tom sále nepřátel víc než dost.“ Jistě mu nemusím vysvětlovat, že pokud ti nepřátelé vycítí slabost, vrhnou se na něj jako vlci.

Eros pozvedne obočí. „Proč ti na tom záleží?“

„Nezáleží.“ Vážně ne. Jsem jenom hloupá nána, která neví, kdy přestat mluvit. Ale nehledě na to, co všechno Eros dělá, dobrovolně se nerozhodl být dítětem jednoho

ze Třináctky o nic víc než já. „Ani já nejsem úplný sociopat. Dovol mi ti pomoci.“

„Nepotřebuju tvoji pomoc.“ Otočí se a zamíří zpátky k výtahům.

„Přesto ti ji nabízím.“ Mé tělo se rozhodne ho následovat, a než můj mozek stihne zasáhnout, mé nohy se už pohybují za ním a odnášejí mě dál od relativního bezpečí v sále. Když vejdu do výtahu, mám pocit, jako bych překročila neviditelnou hranici, za níž už není cesty zpět. Ráda bych řekla, že to přeháním, ale Erota předchází jeho pověst a ta je... velice, velice násilná a velice, velice nebezpečná. Sepnu ruce před sebou a usilovně se snažím neblábolit.

Sjedeme jen o několik pater níž a on mne provede kanceláři, jimž dominuje sklo a nerez, až ke dveřím, které se lehce podvolí tlaku jeho ruky. Teprve když jsme společně zavření uvnitř, uvědomím si, že to je luxusní toaleta. Stejně jako zbytek Dodonské věže je minimalistická s černými dlaždicemi na podlaze, několika kabinkami, sprchou a trojicí nerezových umyvadel. U dveří je dokonce i malý prostor s pohodlně vypadajícími křesílky a kulatým stolem mezi nimi.

„Zdá se, že se tady docela dobře vyznáš.“

„Moje matka s Diem často něco řeší.“

Nasucho polknu. „Toalety jsou i nahoře.“ A ty jsou blíž k bezpečí v hlavním sále.

„Ale v těchto je lékárnička.“ Začne se předklánět, aby otevřel jednu ze skříněk pod umyvadlem, ale trhne sebou.

To mne přiměje k pohybu. Právě kvůli tomuhle tu jsem, abych pomohla, ne abych se dívala, jak se trápí. „Posaď se, než se zhroutíš.“

Překvapí mě, když ani nevzdoruje, jen se dobelhá k jednomu křesítku a klesne do něj. Byla by chyba o této situaci příliš přemýšlet, a tak se soustředím na svůj úkol. Musím

zjistit, jak vážně je zraněný, dát ho do pořádku a dostat ho z toalet dřív, než po mně moje matka zahájí pátrání.

Přece jen, když se naposledy na večírku v Dodonské věži ztratila jedna z jejích dcer, tak nakonec překročila řeku Styx a vrhla se do náruče Hádovi...

Ano, bude lepší, když si pospíším.

Ve skříni pod umyvadlem je lékárníčka, přesně jak říkal. Popadnu ji, otočím se a ztuhnu. „Co to děláš?“ Můj hlas zazní pištivě, ale nemůžu si pomoci.

Eros se při svlékání košile zarazí uprostřed pohybu. „Je něco špatně?“

Všechno je špatně. Už deset let se s tímto mužem pohybuji v podobných kruzích, ale nikdy jsem ho neviděla jinak než dokonale upraveného, uhlazeného a doslova zářícího. Jeho krása mi vyráží dech. Je téměř tak dokonalý, že ani nemůže být skutečný.

Právě teď ale nevypadá zrovna dokonale.

Ne, je až příliš skutečný. Je nemožné si kolem sebe stavět hradby, když tu mám Erota, který je smrtelně nebezpečný, ale taky pekelně sexy a přímo přede mnou si svléká košili a odhaluje své božsky vyrýsované tělo. S vyčerpáním ztrhanou tváří vypadá ještě přitažlivěji, což mi později možná bude připadat příšerně nespravedlivé, ale právě teď mám dojem, že se mi nedostává kyslíku a nemůžu dýchat.

Panika. To cítím. Ryzí paniku. Není to přitažlivost. Nemůže to tak být. Ne k němu. „Ty se svlékáš.“

Pod bílou látkou vidím, že mu někdo – nejspíš on sám – nalepil na hrud' řadu náplastí. Věnuje mi okouzlující úsměv, který je jen nepatrně napjatý. „Měl jsem dojem, že mě chceš zbavit oblečení.“

„Nechci,“ vyhrknu to slovo. Má pracně vybudovaná veřejná persona je kdesi v nedohlednu.

„Všichni ostatní to chtějí.“

Je to zvláštní, ale jeho arogance mě uklidní. Nadechnu se, pak ještě jednou a věnuju mu takový pohled, jaký si tou poznámkou vysloužil. Popichování. To zvládnou. Trefné urážky si s lidmi, jako je Eros, vyměňuju celý svůj dospělý život. „Měla bych tě litovat? Nebo se snad vychloubáš? Prosím, ujasni mi to, abych mohla správně zareagovat.“

Vyprskne smíchy. „Chytré.“

„Snažím se.“ Zamračím se. „Myslela jsem, že máš zraněnou nohu.“

„To je jenom modřina.“ Jeho okouzlující úsměv se ještě o pár stupínků rozšíří. „Chceš mi svléknout i kalhoty?“

Jestli už jen to, že je bez košile, ve mně vyvolává tak rozporuplné pocity, tak rozhodně nechci, aby se zbavoval i dalších částí oděvu. Mohla bych vzplanout, a kdybych na místě nezemřela studem, pak by Eros získal zbraň, kterou by mohl použít proti mně. „V žádném případě.“

Vytáhne ruce z rukávů, odloží košili a ztěžka vydechne. „Jaká škoda.“

„Určitě to přežiješ.“ Položím lékárníčku na stůl a prohlédnu si jeho hrud. Některé náplasti se už uvolnily a v místech, kde se krev dotkla košile, má červené šmouhy. Co se mu to *stalo*? Popral se s šípkovým křovím? „Tyhle budu muset přelepit.“

„Posluž si.“ Zakloní se a zavře oči.

Už už ho chci ostře pokárat za to, že všechnu práci nechá na mně, ale ta slova mi zaniknou v hrdle, když stáhnou jednu náplast a vidím... „Erote, to je hodně krve.“ Přes krvavé šmouhy a náplasti nepoznám, jak vážná ta zranění jsou, ale některé rány ještě stále krvácejí.

„Měla bys vidět toho druhého chlapa,“ řekne, aniž otevře oči. Potvrdí tím mé domněnky.

Je ten druhý ještě vůbec naživu? Nepotřebuju tu otázku vyslovovat. Skutečnost, že tady Eros vůbec je, znamená, že svůj úkol splnil, ať už byl jakýkoli. Odlepím mu všechny

náplasti, posadím se a prohlížím si jeho hrud'. Má tam přinejmenším deset řezných ran. „Budu to muset omýt, nebo nové náplasti nebudou držet.“

Mávne rukou. Svolení.

Nedovolím si přemýšlet. Vstanu a prohrabuju se skříňkou pod umyvadlem, dokud nenajdu košík s čistými žínkami. Dvě navlhčím a vezmu si i ty suché, abych se pokusila otřít to nejhorší. Čištění trvá několik dlouhých minut.

V tu chvíli si uvědomím, že se vlastně Erotu Ambrosia intimně dotýkám.

Zničehonic se narovná. „Erote, některé ty rány by potřebovaly zašít.“ Nevypadají ani zdaleka tak špatně jako před umytím, ale nejsem lékařka. Určitě má svého osobního doktora, stejně jako všechny domácnosti Třináctky. Nechápu, proč za ním nešel a místo toho se pokusil zúčastnit toho hloupého večírku.

„Je to v pohodě. Do konce večera to vydrží.“

Zamračím se na něj. „To nemůžeš myslet vážně. Dáváš přednost účasti na *večírku* před vyhledáním lékaře a ošetřením, které nejspíš opravdu potřebuješ?“

„Víš lépe než kdokoli jiný, proč to musím udělat.“ Při těchto slovech konečně otevře oči. Vypadají ještě modřejší než dřív. Mihne se v nich zvláštní jiskra. Určitě to byl záchvěv bolesti, protože není možné, aby se Eros Ambrosia, Afroditin syn, na *mě* díval s touhou v očích.

Navzdory všem okolnostem sklouznu pohledem k jeho ústům. Má krásné rty, hezky tvarované a velice smyslné. Je vážně škoda, že je to nebezpečný vrah.

Abych svou pozornost odvedla od takových ztřeštěných myšlenek, vstanu a přeju k umyvadlu. Připadá mi, jako bych utíkala, ale ve skutečnosti si pouze smývám krev z rukou. Pohlédnu do zrcadla a zarazím se. Dívá se na mě s tím nejpodivnějším výrazem v obličeji. Není to touha, o níž jsem se již přesvědčila, že jsem si ji pouze

představovala. Ne. Eros se na mě dívá, jako by mě ještě nikdy neviděl, nebo jako bych se zachovala jinak, než očekával.

To ale nemůže být správné. Nezáleží na tom, že jsem posledních deset let chodila na ty samé večírky, plesy a akce jako tento muž. Neexistuje absolutně žádný důvod, proč by na mě Eros vůbec měl myslet. Já rozhodně nijak zvlášť nepřemýšlím o něm. Možná je úchvatný, a to dokonce i v měřítku Olympu. Je natolik bezchybný, že by svou podobiznu mohl mít vyvěšenou na všech billboardech, kdyby se mu zachtělo. Jenže Eros je *nebezpečný*.

Osuším si ruce, vrátím se k němu a posadím se. Když už není celý od krve, připadá mi to ještě intimnější. Vyženu si tu myšlenku z hlavy a začnu ho oblepovat náplastmi. Napůl jsem očekávala, že mé ruce odstrčí a udělá to sám, ale on se ani nepohne. Téměř ani nedýchá, zatímco já pečlivě nalepuju jednu náplast za druhou. Má asi deset řezných ran, a přestože jsem tvrdila, že potřebuje doktora, většina z nich je tak malých, že už téměř přestaly krváčet.

„Tohle ti docela jde.“ Jeho hlas je ostrý jako břitva. Nepoznám, jestli mě obviňuje, nebo si se mnou jen nezávazně povídá.

Rozhodnu se vzít jeho poznámku vážně. „Vyrostla jsem na statku.“ Svým způsobem. Čistě technicky to byl statek, ale nebyl to takový život na statku, jaký si většina lidí představí. Nebyl tam žádný útulný domek a vybledlá červená stodola. Moje matka možná na svých třech manželstvích hodně vydělala, ale ani zdaleka nezačínala od nuly. Měli jsme průmyslový statek se vším, co k tomu patří.

Pozvedne koutky a v očích mu zajiskří. „Na statcích je hodně pobodaných lidí?“

„Takže to přiznáváš. Pobodali tě.“

Teď už se doopravdy usmívá, přestože se mu ve tváři stále jasně zračí bolest. „Nepřiznávám vůbec nic.“

„Samozřejmě, že ne.“ Uvědomím si, že jsem u něj stále příliš blízko a rychle ustoupím, abych si znovu umyla ruce. „Ale abych odpověděla na tvou otázku, na místě, kde je mnoho velkých strojů, a to ani nemluvě o nejrůznějších zvířatech, která nemají ráda hloupé lidi, se stává hodně nehod.“ Obzvláště když má člověk takové poblázněné sestry, jaké jsem měla já. *Tohle* ale Erotovi vykládat nebudu. Celé toto setkání už bylo příliš důvěrné a zvláštní. „Musím se vrátit.“

„Psyché.“ Počká, než se k němu otočím. Na okamžik se ani zdaleka nepodobá tomu sebevědomému dravci, kterému jsem se usilovně snažila vyhýbat. Je to jen obyčejný muž, unavený a trpící bolestí. Eros se dotkne jedné z náplastí na své hrudi. „Proč pomáháš Afroditině oblíbené zrůdě?“

„I zrůdy občas potřebují pomoc, Erote.“ U toho bych měla skončit, ale po této otázce mi připadá nečekaně zranitelný. Nemůžu se ubránit nutkání ho ukonejšit. Alespoň trochu. „Krom toho, nejsi opravdová zrůda. Nevidím ani jedinou šupinu nebo ostrý tesák.“

„Zrůdy přicházejí v nejrůznějších podobách a velikostech, Psyché. To už bys měla vědět, když žiješ v Olympu.“ Začne si zapínat košili, ale ruce se mu tak moc třesou, že se mu to nedaří.

Vystartuju dřív, než si uvědomím, proč je to tak hloupý nápad. „Dovol.“ Předkloním se a pečlivě mu zapnu knoflíky. Prsty se mu několikrát otřu o holou kůži. Určitě si jen představuju, že při tom pokaždé sykne. Bolest. To bude všechno. Eros přece nemůže reagovat na *můj* dotyk. Zadržím dech, zapnu poslední knoflík a odtáhnou se. „Hotovo.“

Vstane. Bedlivě ho pozoruju, ale zdá se, že stojí o něco jistěji než předtím. Eros si oblékne sako a zapne ho, aby skryl ty nejhorší skvrny od krve. „Díky.“

„Neděkuj mi. Udělal by to každý.“

„Ne.“ Pomalu zavrtí hlavou. „To by tedy rozhodně neudělal.“ Nedá mi šanci na to odpovědět a přejde ke dveřím. „Pojďme. Jdi nahoru sama, já si musím najít náhradní košili.“ Zaváhá. „Nebylo by dobré, kdyby nás viděli, jak se na večírek vracíme společně.“

To by opravdu nebylo dobré. Hned by si o tom začali všichni povídat a Afrodita a Démétér by mohly vyletět z kůže vzteky. To poslední, co chci, je být jakýmkoli způsobem spojovaná s Erotem. „Samozřejmě.“

Vyjdeme na chodbu a Eros mi přitiskne ruku na bedra. Ten dotek mnou proletí jako blesk lahví vody. Klopýtnu a on mne rychle chytí za loket a udrží mě na nohou. „V pořádku?“

„Ano,“ hlesnu. Nepodívám se na něj. *Nemůžu* se na něj podívat. Bylo dost těžké nevsímat si toho zpropadeného jiskření mezi námi, zatímco jsem ho ošetřovala. Nevěřím sama sobě, když u něj stojím tak blízko a on mě jednou rukou drží za loket a druhou má položenou na mých bedrech. Rozhodně bych neměla...

Pozvednu tvář. Eros se na mě dívá. Ach bozi, jsme tak blízko. Tohle byla chyba. Za okamžik se odtáhnu, abychom byli dostatečně daleko od sebe, a pak mi přijde, jako by k této podivné mezihře vůbec nedošlo. Každou... chvíli...

Do očí mne bodne ostrý záblesk. Uskočím od Erota a rychle mrkám. Ale ne. *Ne, ne, ne, ne.* Tohle se nemělo stát.

Až na to, že se to děje. Pomalu se mi projasní zrak a jakékoli naděje, že jen někde náhodou praskla žárovka, se vypaří. Kousek od nás stojí malý běloch se zářivě zrzavými vlasy a fotoaparátem v ruce. Zazubí se na nás. „Já *věděl*, že jsem vás viděl společně nastupovat do výtahu. Psyché, chtěla byste něco říct k tomu, proč jste vyklouzla z Diova večírku, abyste mohla být sama s Erotem Abrosiou?“

Eros k fotografovi výhrůžně přistoupí, ale já ho chytím za paži a přinutím se k úsměvu. „Jen jsme si přátelsky popovídali.“

Toho muže to vůbec nezarazí. „Tak proto nemá Eros pořádně zapnutou košili? A proto na té fotce vypadáte, jako byste se chtěli políbit?“ Je pryč dřív, než stihnu vymyslet nějakou věrohodnou lež.

„Jsme v prdeli,“ vydechnu.

Eros zakleje mnohem kreativněji než já. „Jo, tak nějak to asi bude.“

Vím, jak to chodí. Ještě před koncem večera se fotka mě a Erota objeví na všech bulvárních stránkách a lidé začnou vymýšlet teorie o našem *zakázaném románku*. Už teď vidím ty titulky.

Nešťastná láska! Co si Démétér a Afrodita pomyslí o tajném vztahu svých dětí?

Zapomeňte na obyčejný vztek. Moje matka mě *zabije*.

3

EROS

O dva týdny později

„Přines mi její srdce.“

„Hrudník se mi celkem pěkně zahojil. Děkuju za optání.“ Nevzhlédnu od svého telefonu, zatímco moje matka přechází z jedné strany místnosti na druhou a sukně jí šustí kolem nohou. Znímá ji dost dobře, abych věděl, že si to oblečení vybrala právě proto, aby se co nejdramatičtěji vlnilo.

Je to opravdová herečka.

Mobil mě nerozptyluje ani zdaleka tolik, jak bych si přál. V průběhu dvou týdnů od večírku se spekulace a klepy o mně a Psyché Dimitriouové neutišily. Když jsme se k tomu odmítli jakkoli veřejně vyjádřit, jen to přililo olej do ohně. Olymp ze všeho nejvíc miluje poutavé historky a dvě děti veřejných nepřátel, které se potají dají dohromady, to je zatraceně šťavnatý příběh. Když je lež tak fantastická, na pravdě nezáleží.

A to nemluvě o tom, že se tomu fotografovi podařil mistrný snímek.

Na té fotce stojíme velice blízko u sebe, téměř v objetí, a ona ke mně vzhlíží s otázkou v očích. A já? Výraz v mé tváři se dá popsat pouze jako *hladový*. Nikdy bych neudělal takovou hloupost, abych Psyché na chodbě políbil, ale tomu by při pohledu na tu fotku nikdo neuvěřil.

„Přestaň si hrát s mobilem a podívej se na mě.“ Moje matka se otočí na vysokém podpatku a probodne mne pohledem. Je jí padesát, ale zaživa by mě stáhla z kůže, kdybych to řekl nahlas. Její věk neprozrazují žádné vrásky ani šediny. Utrácí hotové jmění za to, aby měla hladkou pleť a vlasy dokonale ledově blond. A to ani nemluvě o bezpočtu hodin strávených s osobním trenérem, aby měla postavu, pro jakou by dvacetiletí zabíjeli. A to vše ve jménu svého titulu Afrodita. Když má člověk roli dohazovače Olympu – obchodníka s láskou –, musí splňovat jistá očekávání.

„Erote, odlož ten zatracený mobil a poslouchej mě.“

„Poslouchám tě.“ Můj tón prozrazuje, že ztrácím trpělivost a už teď mě ten rozhovor nudí. V různých podobách jsme ho v uplynulých dvou týdnech vedli snad už desetkrát. „Už jsem ti vysvětlil, co se skutečně stalo.“

„To ale nikoho nezajímá.“ Teď už téměř vríská a pečlivě naučené zastřené tóny jejího hlasu jsou náhle vysoké a ostré. „Vláčí mé jméno špínou tím, že ho spojují s dcerou té kariéristky.“

Nepřipomenu jí, že titul Afrodity není o nic více dědičný než ten Démétéřin. Jediné tituly v Olympu, které přecházejí z rodiče na potomka, jsou tituly Dia, Háda a Poseidona. Ti ostatní k nim přicházejí až v dospělosti, a to jak počestně, tak pokoutnými metodami. Moje matka nemůže přijmout skutečnost, že ji vybrala poslední Afrodita, zatímco Démétér zvolili v městských volbách.

Obyvatelé města si Démétér vybrali a ta to mojí matce donekonečna připomíná.

„Nebude trvat dlouho, než se vynoří další skandál. Jen buď trpělivá.“

„Ty mi neříkej, co mám dělat, synu. Já dávám rozkazy a ty posloucháš.“ Zastaví se přede mnou a upře na mě zrak. „Tohle je tvoje špína. Kdybys svou poslední práci provedl pořádně, nikdy by tě s *tou holkou* nevyfotili.“

„Matko.“ Ani nevím, proč se s ní hádám. Jakmile se totiž moje matka rozjede, je prakticky nemožné ji zastavit. To je jeden z důvodů, proč kolem ní všichni chodí po špičkách. Dokonce i *já* musím opatrně našlapovat. Možná na veřejnosti předstírá, že je milující matkou a já věrným synem, ale pravda je mnohem ošklivější. Jsem Afroditiným nožem. Říká mi, kam mám jít a komu se pomstít, a já ji poslouchám jako zasraný voják. Nikdy se neptá na můj názor a už vůbec by se jím neřídila. Já jí říkal, že musíme s Polyfonte počkat, a ne to uspěchat v ten den, kdy se konal večírek, ale ona mě k tomu donutila.

Vždycky tlačí na pilu.

„Její srdce, Erote. *Nenuť* mě to opakovat.“

Potlačím své podráždění, ale jen tak tak. „Budeš muset být trochu přesnější, matko. Chceš *doslova* její srdce? Máš už pro něj připravenou stříbrnou truhličku? Možná bych ti ho mohl připíchnout na křbovou římsu vedle její fotky z promoce.“

Vydá zvuk, který se podezřele podobá zasyčení. „Ty jsi takový malý sráč.“ Tohle je Afrodita, jak ji nikdo jiný v Olympu nezná. Jen já mám tu pochybnou výsadu, že vím, jaká je moje matka zrůda.

Na druhou stranu, já nejsem ten, kdo by mohl házet kamenem.

Nevidím na tobě ani jednu šupinu nebo ostrý tesák.

Při vzpomínce na Psychéin něžný hlas sebou téměř trhnu. Opravdu jsem si myslel, že je chytřejší. Skoro deset let se pohybovala v těch samých kruzích jako já. Musela by být blázen, kdyby mě *nenazývala* zrůdou.

Ostentativně vypnu svůj telefon a věnuju matce plnou pozornost. „Už ses k tomu odhodlala, tak se teď nestyd.“

Každý jiný člověk, který by uslyšel můj tichý výhrůžný hlas, by sebou trhl, Afrodita se ale jen zasměje. „Erote, drahoušku, ty jsi opravdu číslo. Po tom, co Démétér

předvedla minulý rok na podzim s jinou svou dcerou a Hádem, si opravdu myslí, že mě může obejít a udělat z *Psyché* další Héru? Jen přes moji mrtvolu. Nebo spíš přes tu její.“

Podivně se mi sevře hrud', ale nevšímám si toho. „Pokud tě Démétér tolik rozzlobila, tak si to vyříd' s ní, ale její dceru z toho vynech.“

„Víš, že to nejde.“ Zamítne to mávnutím ruky. „Matka i dcera potřebují uštedřit lekci. Démétér se tady roztahuje už dost dlouho a myslí si, že je víc než jen statkářka. Tohle jí srazí hřebínek.“

Jen moje matka by smrt dítěte považovala za vhodný způsob, jak někomu srazit hřebínek.

Na druhou stranu udělá cokoli, aby se udržela u moci. Afrodita je zodpovědná za spoustu věcí, ale jejím nejoblíbenějším úkolem je domlouvání sňatků mezi bohatou elitou Olympu, do níž patří členové Trináctky a jejich rodiny, ale také ti v širších kruzích vlivných lidí, kteří se však nikdy nedostanou na večírky do Dodonské věže.

Démétér se vkrádá na její území, a tak není divu, že mé matce vzteky málem exploduje hlava. Poslednímu Diovi zařídila hned tři sňatky – ten hajzl své manželky jednu po druhé zabíjel, což se mojí matce skvěle hodilo, protože ona miluje svatby a nenávidí vše, co po nich následuje. Nyní je její hlavní prioritou najít manželku novému Diovi a zdá se, že Démétér je odhodlaná dostat na pozici Héry *Psyché*, aniž by se o tom s Afroditou poradila.

Pokusím se si to představit, ale moje mysl se té myšlence vzepře. Vidím jen vrásku mezi *Psychéiným* obočím, která se jí tam objevila, když se soustředila na ošetřování mých ran. Někoho, kdo je tak hloupý, že projeví laskavost synovi svého nepřítele, by na pozici Héry sežrali zaživa.

Odkašlu si. „Jak se má Zeus? Nelíbí se mu žádná z tvých vhodných nabídek?“ Ještě před několika měsíci to

byl Perseus, ale jména jsou to první, co se obětuje na oltář Třináctky. Kdysi dávno jsme byli přátelé, ale olympský život od sebe umí lidi odtrhnout. Čím jsme byli starší, tím víc se Perseus zaplétal do příprav na to, že se stane příštím Diem. A já? No, můj život se ubíral podobně temným směrem. Stále jsme přátelé, nejspíš, ale nyní nás dělí propast, kterou ani jeden z nás nedokáže tak docela překonat. Ani nevím, jak bych s tím měl začít.

Nechám tu myšlenku odplynout. Perseus je Dioovým dědicem celý svůj život. Věděl, že se toho titulu ujme, až jeho otec zemře. Možná se to stalo o něco dříve, než všichni očekávali... ale on je více než schopný to zvládnout. Není to můj problém. *Nemůže* to být můj problém. Přece jen, *já* toho muže nezabil.

„Neodbíhej od tématu,“ vyštěkne. „Od okamžiku, kdy Persefona utekla a dala se dohromady s Hádem, je Olymp vyvedený z míry. Démétér si teď myslí, že spáruje další ze svých dcer s dědičnou rolí? A co dál? Provdá tu svou zdivočelou starší dceru Poseidonovi?“ Zafuní. „To určitě ne. Někdo musí Démétér zastavit, a pokud se k tomu nemá nikdo jiný, budeme to muset udělat my.“

„Chceš říct, že to budu muset udělat *já*. Ty možná žádáš srdce, ale oba víme, že veškerá práce bude zase na mně.“ Ani v nejmenším si nepřeju, aby někdo začal volat po mojí hlavě, a proto se snažím vraždy udržet na minimu. Je mnohem snazší se nepříteli zbavit dobře zvolenými klepy, nebo ho jednoduše sledovat tak dlouho, než vám jeho vlastní činy dají potřebou municí, abyste ho mohli srazit k zemi. Olymp doslova překypuje hříchy, pokud na něco takového věříte, a všichni v nablýskaném kruhu Třináctky mají notnou dávku neřestí.

Patrně až na Démétěriny dcery.

Usilovně se snažily udržet mimo výsluní, a dokonce to i fungovalo... Přinejmenším do doby před několika málo

měsíci. Od okamžiku, kdy se starý Zeus rozhodl, že chce Persefonu pro sebe – a že se mu to ošklivě vymstilo –, se Olymp sester Dimitriouových nemůže nabažit. Přece jen, Persefonin příběh působí nezapomenutelně, takovou historiku bulvár zhltně jako malinu. Zeus ji vehnal Hádrovi přímo do náruče a tím Hádra vytrhl ze stínů dolního města. Něco *takového* nikdo nečekal.

Zeus a zbytek horního města rádi předstírají, že Olymp končí u břehu řeky Styx. Hádes byl takové malé špinavé tajemství, o němž věděla jen Třináctka a několik málo dalších. Nyní vyšel na světlo světa a celá mocenská rovnováha Olympu je vychýlená. Bude trvat měsíce, než se opět ustálí, možná i déle.

Hádův románek s Persefonou jen vyhrotil fascinaci Olympu sestrami Dimitriouovými. Všechny jsou atraktivní, ale žádná z nich sem tak docela *nezapadá*. Persefona vždy upírala oči na horizont. Její odhodlání najít cestu ven z města by odhalil každý, kdo je alespoň trochu všímavý. Nejstarší dcera, Kallistó, je přesně tak zdivočelá, jak moje matka tvrdí. Neustále se zaplétá do rvaček a říká věci, které by říkat neměla. Nestoudně odmítá hrát mocenské hry Olympu, což lidi odpuzuje i přitahuje zároveň. Eurydika, ta nejmladší, je krásná a sladká a na někoho v tomto městě až příliš naivní.

A pak je tu Psyché. Ta se od svých sester neliší jen fyzicky – je prostě a jednoduše *jiná*. Hraje tu hru a hraje ji dobře, aniž by se zdálo, že se vůbec snaží. Na první pohled vypadá neškodně, ale já ji sleduju už dost dlouho na to, abych si všiml, že nic nedělá náhodou. Samozřejmě to nemůžu dokázat, ale myslím si, že má v hlavě zrovna tak schopný mozek jako její matka.

Nic z toho však nevysvětluje to, co se odehrálo během Diova večírku. Kdyby Psyché byla skutečně tak záludná jako její matka, nikdy by ji se mnou nepřistihli samotnou.

Ani by mě neošetřila. Neudělala by nic z toho, co učinila od okamžiku, kdy jsem ji zahlédl na té chodbě.

Nemám právě nejlepší morální zásady, ale připadá mi nefér oplatit jí tu laskavost tím, že ukončím její život.

„Erote.“ Matka mi luskne prsty před obličejem. „Přestaň snít a splň pro mě ten úkol.“ Nepatrně se usměje, ale její modré oči jsou ledově chladné. „Dones mi Psychéino srdce.“

„Opravdu sis to promyslela?“ Pozvednu obočí a pokusím se vypadat nezaujatě. „Stovky tisíc Olympanů si ji docela zamilovaly – nebo to tak přinejmenším vypadá podle jejích účtů na sociálních sítích.“

Svou chybu si uvědomím hned, jakmile se Afrodita ušklíbne. „Je to tlustá holka bez špetky vkusu. MuseWatch a ostatní stránky ji sledují jen proto, že je neokoukaná. K mojí lize se nemůže ani přiblížit.“

Nehádám se s ní, protože to nemá žádný smysl, ale pravdou je, že Psyché je úchvatná a její styl určuje nové trendy takovým způsobem, o jakém si Afrodita může nechat jen zdát. A právě to je ten problém. Moje matka se rozhodla zabít dvě mouchy jednou ranou. „Nevěděl jsem, že spolu soupeříte.“

„To bude asi tím, že spolu nesoupeříme.“ Odmávne to, jako bych byl tak hloupý, abych jí na to skočil. „Tady nejde o mě. Tohle je o tobě.“ Dá si ruce v bok. „Chci to mít vyřešené, Erote. Musíš to pro mě udělat.“

V hrudi mi něco zacuká, ale nevšímám si toho. Kdybych věřil na duše, pak bych tu svou svými činy zatratil už dávno. Za moc v tomhle městě se musí platit, a jelikož jsem se narodil jedné ze Třináctky, nikdy jsem neměl šanci uchovat si nevinnost. Pokud nejste na vrcholku olympské mocenské pyramidy, pak vás pod patami rozdrtí někdo jiný, kdo vás využije, aby se vyšvihl výš. Nemám na vybranou. Narodil jsem se do téhle hry a mou jedinou možností je být nejlepší a nejděsivější. Stát se tím, komu se všichni ostatní snaží

obloukem vyhnout. Mě i mou matku to udržuje v bezpečí. Občas to znamená, že pro ni musím vykonat jisté drobné úkoly. Je to ale maličkost. „Postarám se o to.“

„Do konce týdne.“

To mi nedává zrovna moc času. Zadusím jiskru podrážděnosti a přikývnu. „Řekl jsem, že se o to postarám. Udělám to.“

„Dobře.“ Otočí se, až se jí sukně znovu dramaticky zavlní kolem nohou, a rázně vyjde z místnosti.

Taková je moje matka. Vyžívá se ve vyhlásování pomsty a pronášení požadavků, ale když přijde na samotnou špinavou práci, najednou musí být někde jinde.

Jestže tak. Svou práci opravdu ovládám, protože vím, kdy se chovat okatě a kdy se vyhnout pozornosti. Afrodita by se nedokázala chovat nenápadně, ani kdyby na tom závisel její život. Počkám celých třicet vteřin, než vstanu a přeždu k hlavním dveřím svého pokoje. Jestli si to rozmyslí a vrátí se, aby do mě valila další kecy, naštve se, když mé dveře budou zamčené, ale když se chystám plánovat, nemám rád vyrušování.

A upřímně, je dobře, když moje matka jednou začas narazí. Ovládá můj život tak moc, že je dobré mít aspoň jedno místo, kam Afrodita nesmí – přinejmenším občas. Ovládá téměř celý můj život.

Drásá mi to nervy, ale mám omezené možnosti. Moje matka je jednou ze Třináctky. Nehledě na to, kde se v Olympu usadím, ona bude mít v ruce všechny karty – všechnu moc – a já budu pouhým nástrojem, který může použít, kdykoli se jí zamane.

Nejsem žádný světec. Už dávno jsem se smířil s tím, jaký život jsem si vybral. Ale stejně mě to občas dusí, obzvlášť když mi Afrodita dá rozkaz, který mi připadá nadmíru krutý. Psyche mi *pomohla*. A nyní mi matka nařídila, abych ji vlastní rukou srazil.

Projdu penthousem do něčeho, co považuju za svůj bezpečný úkryt. Ukládám si tam věci, které by se neměly dostat do rukou zvědavých hostů – nebo Hermé. Ta se už přinejmenším tucetkrát pokusila proniknout dovnitř a moje zajištění zatím vydrželo, ale až příliš dobře si uvědomuju, že by se jí to nakonec mohlo povést. Přesto však nemám žádnou jinou možnost.

Jakmile zamknu i tyhle dveře, posadím se ke svému počítači a zamyslím se. Bylo by mnohem snazší, kdyby Afrodita chtěla z Psyché udělat vzor, aniž by ji chtěla zabít. Možná si tím svým nenápadným způsobem buduje pověst influencerky, ale ta se dá snadno zničit. V průběhu let už jsem to udělal mnohokrát a nepochybně to budu muset ještě nesčetněkrát zopakovat. Stačí jen trocha trpělivosti a schopnost běhat na dlouhou trať.

Ale ne, moje matka chce doslova její srdce. Jako zlá královna z Šípkové Růženky. Potřesu hlavou a otevřu svou složku o sestřích Dimitriouových. Mám složky o celé Třináctce a o jejich nejbližších příbuzných a přátelích. V Olympu jsou informace devadesáti procenty úspěchu, takže si dávám záležet na tom, abych toho věděl co nejvíc. Od večírku před dvěma týdny jsem se o Psyché začal obzvlášť zajímat a ani to nemůžu přepisovat na vrub své matce.

Psyché mi nemusela pomáhat.

Bylo by od ní mnohem chytřejší se ode mě odvrátit a předstírat, že si mě nevšimla. Všichni ostatní by se tak zachovali. Dokonce i lidé, které považuju za své přátele, by to udělali. Nemám jim to ale za zlé. V Olympu hraje každý sám za sebe.

Projdu si nejnovější články na MuseWatch. Persefona minulý víkend krátce navštívila svou rodinu a způsobila poprask, protože s sebou vzala i svého nového manžela. Spojenectví Háda a Démétér je něco, co nikdo nečekal,

a jen to přiživuje paranoiu mojí matky. Posledního Dia měla pod palcem, ale jeho syn ještě neskočil po návnadě, kterou mu pořád mává před nosem. Dělá jí to starosti.

Zastavím se u fotky, na níž je Psyché se sestrami na nákupech. Sestry Dimitriouovy se zřejmě mají navzájem opravdu rády a podporují se. Možná si tu a tam smočí prsty v mocenských hrách, ale převážně se drží stranou. Nevím, jestli je to tím, že si myslí, že jsou lepší než my ostatní, nebo jestli jsme my ostatní přirozeně tak úzkoprsí, že jsme je okamžitě nepřivítali, když se tu ukázaly. Moje matka ráda celou tu rodinu označuje za kariéristickou a toto škatulkování převzala i slušná řádka dalších lidí v nejužším okruhu Třináctky.

Ale kdyby to byla pravda, Persefona Dimitriouová by neriskovala a nepřešla by řeku Styx, aby unikla před manželstvím s Diem.

A Psyché by jí nepomohla.

Ani já přesně nevím, co se tu noc stalo, ale vím, že v tom Psyché měla prsty – a nehrála roli rozumu a nepřesvědčovala svou sestru, že by to manželství vylepšilo postavení jejich rodiny. Kdyby to byla jakákoli jiná rodina, Psyché by využila sestřiny nepřítomnosti a sama by se Dioví představila jako kandidátka na novou Héru.

Místo toho však pomohla své sestře. Stejně jako pomohla mně.

Prohlížím si Psychéinu fotografii. Má dlouhé, tmavé vlasy a plné rty, které jsou neustále zvlněné v tajuplném úsměvu. Když se na ni podívám, nemůžu mít bulváru za zlé, že je jí tak posedlý: zdá se, že je spokojená se svým tělem, a něco takového je strašně sexy.

Je extrémně fotogenická, ale ani tak ji fotky nedokážou vystihnout tak, jak by si zasloužila. Má kolem sebe jakousi auru, která ostatní nutí jí v její přítomnosti věnovat pozornost, a to dokonce i když se usilovně snaží být nenápadná.

Dělala to na všech večírcích, kterých jsme se v průběhu let společně zúčastnili.

Na chodbě se však nesnažila být nenápadná, ani později na toaletě, kde mě ošetřovala. Nemyslím si, že mi ji ukázala záměrně, ale za její krásnou tvář jsem zahlédl bystrou a zvidavou mysl. Možná předstírá, že její vzhled je to jediné, co může nabídnout, ale je chytrá. Příliš chytrá na to, aby se se mnou nechala chytit o samotě, a přesto to riskovala a spálila se. Proč? Protože jsem tak očividně potřeboval pomoc. *Protože i zrůdy občas potřebují pomoc.*

Tohle všechno mě však vede k jednomu nešťastnému závěru.

Psyché Dimitriouová je možná to, co by se v Olympu dalo označit za mytickou bytost – dobrý člověk.

Zakleju a zavřu okno prohlížeče. Nezáleží na tom, jestli je sexy, ani na tom, jestli respektuju to, jak se od okamžiku, kdy se její rodina dostala na scénu, dokázala vyhýbat mocenským hrám, ani na tom, že je *milá*. Moje matka mi bohužel zadala úkol a já vím, co by mě čekalo, kdybych ho nesplnil.

Exil.

Nezůstalo by mi nic. *Nebyl* bych nic.

Afrodita mi ráda připomíná, že to jediné, co umím, je ubližovat lidem. Sice v tom vidím očividnou manipulaci, ale... nemýlí se. Nevím, jak vést korporace, jako to umí Perseus. Neumím lidi okouzlovat a uvolnit je, jako to umí Helena. Kurva, ani se neumím vloupat do bytů jako Hermé.

A to nemluvě o tom, že slušná řádka Afroditinych obětí – mých obětí – skončila v exilu. Kdybych měl stejný osud jako oni, nejspíš bych nevydržel ani rok, než by mě někdo z nich vystopoval a pomstil se mi.

Bude lepší o tom moc nepřemýšlet. Postarám se o ten úkol a pak si najdu pár partnerek a na týden se ponořím